

NAGYMÁGOCSI HUNYADI JÁNOS ÁLTALÁNOS ISKOLA HÍREI

Kirándulás elődeink nyomában az ezeréves határhoz

Iskolánk hetedik osztályosai a Bethlen Gábor Alapkezelő Zrt. által meghirdetett Határtalanul kirándulás hetedikeseeknek pályázati programjának köszönhetően öt feledhetetlen napot töltöttek el Erdélyben, ahol a magyar történelem és kultúra emlékhelyeit, az ezeréves Magyarország csodás tájait keresték fel.

A Határtalanul pályázat, melynek keretében iskolánk 4.550.125 Ft-ot nyert, egy nagyszerű lehetőség arra, hogy anyaországi gyermekek felfedezzék, megismerjék és örökre a szívükbe zárják azokat a tájakat, embereket és élményeket, melyek a történelmi Magyarország távoli vidékein hirdetik: „nem volt, hanem lesz egyszer Magyarország.” Öt olyan napot töltött 21 nagymágocsi és 19 fábiánsebestyéni diák a Partium és a messzi Erdély hegyeinek szomszédságában, mely életük egyik meghatározó élménye lehet.

A negyvenöt fős csapat május 29-én reggel vágott neki a hosszú útnak, melynek első állomása a határtól 30 km-re fekvő, egykoron magyar település Arad volt. Buszunk az aradi 13 vértanú emlékművének, a Szabadság-szobornak is helyt adó Tűzoltó téren állt meg, ahonnan sétával közelítettük meg a Magyar Királyság éléskamrájának is nevezett Bánát egyik központjának, Arad városának Főterét. A színház és a városháza megtekintése után a Maros parton töltöttük az időt, ahonnan utunk a kivégzett tábornokok és honvédtisztek vesztőhelyének közelében álló obeliszkhez vezetett. Az emlékmű lábánál egyszerre hangzott a negyven diák szájából Petőfi Sándor „Talpra magyar, hí a haza...” kezdetű költeménye, a Nemzeti dal, melynek sorait szavalva elhelyeztük a megemlékezés koszorúját az obeliszk lábánál. Itt csatlakozott hozzánk az idegenvezetőnk, akivel közösen utaztunk tovább Marosillyére, a szépemlékű és nagy formátumú erdélyi fejedelem, Bethlen Gábor szülőházához vagy, ahogyan a helyiek nevezik: a Veres-bástyához. Ott rendhagyó történelemóra keretében ismerkedtünk meg a korai 17. századi Erdély és a Bethlen-család történelmével, mely korszakot joggal nevezik Erdély Aranykorának is. Megtudtuk, hogy az enyészettől Bőjte Csaba mentette meg az épületet. Csaba testvér szavaival élve a nagy erdélyi fejedelem szülőháza és egyben a múzeum is egy hajó, mely arra hivatott, hogy generációk utazzanak vissza a múltba, kapcsolatba kerülve a magyarság történelmével. Olyan kapocs ez a jelennel és a jövővel is, mely közös értékeink megóvására kötelez bennünket.

Marosillyét elhagyva Déva várához másztuk fel. A sok száz lépcsőn felfelé kapaszkodva magunk is megtapasztaltuk a Kőműves Kelemenné című ballada sorainak valóság tartalmát: Déva vára tényleg nagyon magas. A túrát követően, kellemesen elfáradva érkeztünk meg első szálláshelyünkre, az Algyógyi Keresztény Ifjúsági Központba. Gyönyörű és egyben történelmi szempontból is jelentős környezetben töltöttük a hétfő estét, hiszen a tábor területén található Erdély egyik legrégebbi körtemploma, mely idestova már majdnem 1000 éves. Szerencsések voltunk, mert vendéglátónk megmutatta nekünk a templomot, melynek megtekintése után az algyógyi termálvízeséshez, majd egy közel 200 km-es utat követően testvériskolánkhöz látogattunk Etédre. Az etédi Jósika Miklós Általános Iskolában igazgató úr és polgármester úr, pedagógusokkal és diákokkal közösen fogadott bennünket. Lehetőségünk volt iskolánk és településünk bemutatásán és népdalok éneklésén túl az 1990-es években létrejövő testvériskolai kapcsolatot feleleveníteni. Vendéglátóink ebéddel kedveskedtek nekünk, melyet helytörténeti séta és a közeli településre, Énlakára való utazás követett. Énlakán, ezen a vadregényes helyen, ahol gyakori vendégek sötétedés után a medvék is, egy kis ékszerdoboznak számító református templomot és egy székely tájházat is megtekintettünk. Látogatásunk végén Polgármester úr egy megszívlelendő tanítással bocsájtott utunkra bennünket. Azt mondta, hogy a magyarság hagyományait nem elegendő megőrizni csupán. A hagyományokat megélni és művelni kell ahhoz, hogy ne vesszenek feledésbe. Mindez pedig azért fontos, mert gyökereink és múltunk adnak erőt ahhoz, hogy büszkék lehessünk arra: magyarok vagyunk. Késő este volt már, mikor második és egyben utolsó szálláshelyünkre értünk Zeteváralja közelében.

A harmadik napon a Gyimeseket látogattuk meg. Gyimesbükkön, az ezeréves határ szomszédságában Deáky András tanár úrtól leckét kaptunk hazaszeretetből, küzdeni akarásból, bátorságból és kitartásból. Életének és törhetetlen akarattal kövezett küldetésének története, mely az idei évben könyv formában is megjelent, tükröződött minden olyan helyen, kezdve a Magyar Királyság legkeletibb vasúti őrházától az éppen újjáépítés alatt álló Rákóczi-várig, melyet felkerestünk. Gyimesbükknek, a serpentinekkel tűzdelt Gyimesi-szorosnak búcsút intve Csíksomlyóra mentünk, ahol megtettük azt a nem könnyű utat, melyet előző héten, Pünkösdkor több százezer zarándok is végigjárt a Mária-kegyhelyhez igyekezve, sötétben, az erdőn át. A Székely-himnuszt énekelve átértéztük e szent hely üzenetét és a tájban gyönyörködve hálásak voltunk, hogy részünk lehet ebben az élményben.

A negyedik napon két izgalmas program várt ránk. A Békás-szorosba utaztunk először, ahol rövid túra során megidézttük honfoglaló őseink emlékét, akik azon az úton érkeztek meg több, mint ezer évvel ezelőtt a Kárpát-medencébe. Bár, reggel kissé esős volt az idő, mire a Gyilkos-tóhoz értünk újra kisütött a nap. A tó keletkezésének legendáját felelevenítve sétáltunk

a tó körül és nem kis nehézségek árán, a patakon átjutva a kilátóhoz is felmáztunk, ahonnan páratlan kilátás nyílt a tóra és a szorosra egyaránt. Napunkat a szálláshelyünkön zártuk, ahol vacsora és az útinapló megírása után a patakparton töltöttük az időt.

Péntek reggel, a buszra felszállva azzal a gondolattal köszöntünk el a székelyföldi hegyektől, hogy gyorsan elrepült ez az öt nap. Hosszú út állt előttünk, melynek egyik utolsó állomása Korond volt. A parajdi sófeldolgozó családi vállalkozásban a tulajdonos mutatta be a csoportnak a sófeldolgozás folyamatát és beszélt arról is, mennyi mindenre van gyógyító, egészségmegőrző hatással a só. Rövid vásárlást követően Erdély másik jelentős sóbányájába, Tordára indultunk tovább, ahol 40-50 méterrel ereszkedtünk a föld alá. A Rudolf-, és a Mária Terézia-tárna mélységeit és szépségeit látva örökre az emlékezetünkbe véstük a Tordai-sóbányát, ahol mára már egy látogatóközpont létesült.

Utazásunk végén a Királyhágón megállva vethettünk egy utolsó pillantást Erdélyország hegyeire. Hazatérve, fáradtan, megannyi élménnyel a szívünkben úgy éreztük, hogy bár átléptük az országhatárt, mégsem mentünk el otthonról teljesen, mert Erdélyben bárhová is vitt az utunk, magyar emberek között, magyar helyeken mindig otthon voltunk.

Varga Ferenc
osztályfőnök